

La lletra menuda dels decrets de recuperació

Els economistes en resposta a la crisi hem passat d'assenyalar el traç gruixut de les mesures necessàries, identificant sovint els principis, per després analitzar-ne els destinataris i els mecanismes de finançament. Per això, tots hem begut d'aigües comunes ja que el virus és devastador en el seu impacte global. En general, amb els retards corresponents, la política econòmica espanyola no s'ha allunyat gaire de les recomanacions de la majoria dels economistes. Però, ai las, en el tram final, del debat al BOE, al km zero del redactat, en mans d'administratius i juristes, el seguiment econòmic no sempre està sent l'esperat. Així ja s'han identificat,

per exemple, algunes alertes contra l'excés d'intermediaris en els ajuts (la metàfora aquí de 'les gal·ledes foradades' preval), o contra la temptació de fer servir els nous crèdits avalats per netejar morositat bancària anterior. Denunciat, però no sempre evitat.

A la distància curta de l'aplicació de mesures de recuperació, cal ara vetllar per dos nous extrems. El primer és que no té cap mena de lògica que siguin objecte d'ajuts, que tard o d'hora es carregaran a les espatlles dels contribuents, aquelles empreses situades en paradisos fiscals o condemnades reiteradament per frau tributari, laboral o mediambiental. Tampoc no en té que aquelles empreses que rebin

ajuts no tinguin limitacions concretes en el repartiment de dividends i en la retribució, exageradíssima encara avui, dels seus directius. Ni en el BOE que regula els ajuts, ni en els contractes de préstec de l'ICO se'n diu res, de tot això.

El segon extrem ve de l'observació que l'eixam de diners per relançar l'economia, que provindran previsiblement de la Unió Europea, s'ha de dedicar amb cura. És ara el moment de compatibilitzar l'impuls necessari per a l'activitat productiva amb la reorientació de les nostres economies cap a un futur sostenible. Per exemple, en el sector turístic. Per això, convindria que els recursos fossin condicionats a les inversi-

ons que ajudin a redreçar el model econòmic i això per mor d'evitar que es repliqui allò insostenible (d'un mercat que estigui destinat a desaparèixer) o que sigui clarament incompatible amb els programes de desenvolupament sostenible. Millor, doncs, que Europa posi condicions. I és

Si no fem ara l'esforç de reconversió amb els diners públics tous que ens arriben, quan el farem?

que la pressió de l' statu quo sobre els governs territorials (l'altre km 0) és tal que és predictable que les mesures decidides busquin complaure els lobbies dels interessos existents mentre es posterguen estratègies de mirada més llarga. Tot plegat pot ser comprensible, però no hauria de ser acceptable. Salvar allò que es coneix per tal de continuar actuant igual no pot ser l'objectiu. Flexibilitzar les restriccions mediambientals en el moment de l'empenta inversora ben segur que escandalitzaria les mateixes institucions europees que les financen. Si no fem ara l'esforç de reconversió amb els diners públics tous per als nostres contribuents que ens arriben, quan, si no, el farem?